

[Carl P. Jensen.]

kan jeg naturligvis ikke tage fra dem. Det turde imidlertid være en kendsgerning, at trods dette, som man siger, voldsomme byggeri har vi i de sidste 14—15 år herhjemme bygget mindre, end vi gjorde i årene forud for 1940.

I 1939 byggede vi ca. 24 300 lejligheder, og det var ingenlunde førkrigstidens rekord. I årene fra 1940 til 1945 kunne vi af særlige og nærliggende grunde ikke præstere mere end ca. 13 000 lejligheder om året, men i de følgende år, fra 1946 til udgangen af sidste år, kommer vi op på godt 18 000 lejligheder i årligt gennemsnit, og det giver for de 15 år, jeg nævnte, i gennemsnit under 16 000 lejligheder om året. At disse tal skulle være udtryk for et voldsomt byggeri, har i alt fald jeg meget vanskeligt ved at se.

Man kan også sige: ja, men tallene må ses i sammenhæng med vor hele økonomi; de må ses i forhold til, hvad andre nationer har præsteret på dette område. I 1947 udgjorde investeringerne i boligbyggeriet 2,7 pct. af vor nationalindkomst; i samme år var Sverige oppe i nærheden af 8 pct. og Norge oppe på 5 pct. I 1950 udgjorde investeringen i boligbyggeriet her i landet 3,1 pct. af nationalindkomsten. Sverige havde 5,3, Norge og Vesttyskland 5, Schweiz 4,3, Belgien 4,1 og Holland 3,7 pct., medens vi kommer helt ned som nr. 7 i rækken med 3,1 pct. af nationalindkomsten. I 1952 havde Norge en boligproduktion på 96 lejligheder pr. 10 000 indbyggere, Vesttyskland 81, Sverige 66, Schweiz 57, Holland 53 og England 47; også her kommer vi som nr. 7 med kun 42 lejligheder pr. 10 000 indbyggere. Vi har altså her fået 42 lejligheder pr. 10 000 indbyggere for en investering på 3,1 pct. af nationalindkomsten. Italien havde i 1952 en tilsvarende investering i forhold til nationalindkomsten, nemlig også 3,1 pct., men fik kun 20 lejligheder pr. 10 000 indbyggere.

Af disse tal, som ærede medlemmer vil kunne finde i bemærkningerne til majforslaget, har jeg meget vanskeligt ved at se, at den klagesang, i hvilken man gør boligbyggeriet til prægelknabe som årsagen til landets økonomiske situation, har gnist af saglighed. Jeg tror, det efterhånden er på tide, at de ærede medlemmer betænker,

at også andre problemer end boligbyggeriet spiller en rolle for vor økonomi; der findes andre årsager til den meget anspændte økonomi, men det er årsager, som vi i mit parti hverken klynker eller klager over, simpelthen fordi vi anser disse foranstaltninger for at være mindst lige så påkrævede som tag over hovedet, vel at mærke på sådanne vilkår, at den jævne mand kan betale derfor.

Man har også talt om den anspændte arbejdskraftsituation og har været bekymret for murerarbejdskraften. Ja, vi ved, at der har hersket mangel i visse perioder, men det har været relativt kortvarige perioder, medens der i andre perioder — som vi så ofte har sagt det — har været en betydelig ledighed, også uanset vejrlig. Jeg skal ikke her gå nærmere ind på dette problem, som jo har sin årsag i den planløshed, som vi så ofte har påpeget. Denne ledighed har i alt fald medført, at f. eks. murersvendenes arbejdsløshedskasse igennem de sidste 10 år i arbejdsløshedsunderstøttelse har udbetalt ikke mindre end 4,5 mill. kr. i gennemsnit pr. år; det rimer meget dårligt med den påståede mangel på arbejdskraft. Den har været der i visse perioder, men årsagen her til kender vi jo så.

Jeg takker iøvrigt den højtærede minister for bemærkningerne om byggelånsituationen, og til ministerens håb om, at dette problem vil kunne løses på normal måde, vil jeg gerne knytte det håb, at ministeren, dersom det ikke skulle lykkes, vil lade sit bristede håb afløse af vanlig håndfast handling — sådan som det iøvrigt også fremgik af bemærkningerne i ministerens afsluttende bemærkninger før.

Kristen Amby: Jeg skal ikke gå ind på forslaget i al almindelighed, men kun ganske kort berøre et enkelt, men efter min mening centralt problem. Det er spørgsmålet om de skarpt afstukne grænser for, hvilket byggeri der kan ydes m²-tilskud til, altså om den øverste og nederste grænse på henholdsvis 85 og 50 m². Jeg tror, den foreslåede fremgangsmåde er uheldig. Jeg er enig i, at der bør være grænser både opadtil og nedadtil, men jeg tror ikke, den her foreslåede udformning er rigtig. Hvad vil det nemlig betyde? Det vil betyde, at hovedparten af lejligheder i størrelse vil komme til at ligge